

har fremskaffet baade om de private Erhverv, Statsværkstederne og Forholdene paa Marinens og Hærens Værksteder efter Opgivelser, som ere fremskaffede af Arbejderne selv.

Men saaledes som dette Forhold nu foreligger oplyst, er der ingen Anledning til at gaa til en saa stor Forhøjelse. Jeg gentager, at dersom Arbejderne ere villige til at arbejde en Time mere om Dagen, saa kunne de derigennem skaffe sig en større Fortjeneste, og det anbefaler jeg Socialdemokraterne — de staa jo som deres Talsmænd — at raade dem til og anbefale dem. Om de have Søndagsarbejde paa Marinens Værksteder, ved jeg ikke, det har jeg ikke undersøgt. Men jeg skal nu lade dette Forhold undersøge paa den Foranledning, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Dag har givet mig, da han oplyste, at det Søndagsarbejde, de havde paa Hærens Værksteder, var ikke meget bevendt, for det ærede Medlem har den Opfattelse, at de bestille ikke meget om Søndagen. (K. M. Klausen: Det burde Ministeren vide). Det er det ærede Medlem, der har paastaaet dette, og det er derfor det ærede Medlem, der maa vide det. Jeg skal nok undersøge det, og hvis det viser sig, at det ærede Medlem har Ret i, at de Arbejdere, som Forsvarsministerne have været saa velvillige overfor og sørget for, at de ogsaa kunde tjene sig en Dagløn om Søndagen, drive Tiden hen og paa den Maade uretmæssig faa Dagløn, saa lukker jeg selvfølgelig om Søndagen, og saa er det paa Foranledning af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds.

K. M. Klausen: Hvis disse Arbejdere kunde leve af de mange Ord, der udgaa af Ministerens Mund, vilde de være velstillede. Naar den ærede Forsvarsminister taler om Gennemsnitsløn, saa er det noget, som slet ikke kan komme de daarligst stillede til gode. Hvis man tager en Admiral og en Værftsarbejdsmand og lægger deres Løn sammen, ja, saa have de tilsammen 10,900 Kr. i Løn, altsaa 5,450 Kr. i Gennemsnit, men det er jo et Tal, som ikke betyder det allermindste for den daarligst stillede. Saaledes gaar det ogsaa med al den Tale her om Gennemsnitsløn, at det hjælper jo ikke noget for dem, som staa nede paa Lønninger, som det er umuligt for en Familie her i København at leve af, alle de mange derude — det er jo i Hundredevis —, som kun have 3 Kr.

om Dagen og 304 Arbejdsdage, d. v. s., staa paa en Løn af 900 Kr. Det kan en Familie her i København ikke leve af, og saa nytter det ikke, hvor mange kunstige Gennemsnitsberegninger man laver, for den nøgne Kendsgerning er dog den, at flere Hundrede Arbejdere staa paa Lønninger, som det er uforsvarligt at byde dem, og det er netop disse Arbejdere, som hjælpes gennem vort Forslag; de ville faa de 20 pCt. Tillæg.

Saa taler Ministeren om, at de kunne jo arbejde en Time længere, saa forøge de altsaa deres Indtægt med $\frac{1}{8}$. Men det betyder paa den anden Side, at saa skal $\frac{1}{8}$ af de Arbejdere, der ere der ude, afskediges og stødes ud i de arbejdsløses Rækker, og de ville ikke kunne faa Beskæftigelse andetsteds, for de arbejdsløses Tal er allerede i Forvejen meget stort her i vort Land, saa naar den højtærede Minister har Lyst til at afskedige $\frac{1}{8}$ af Arbejderne derude, tror jeg ikke, han gavner Arbejderstanden derved. Og Bevægelsen over hele Verden gaar jo hen imod en kortere Arbejdsdag, gaar i Retning af at gennemføre en 8-Timers Arbejdsdag. Her i Danmark gaa altsaa Ministerens Bestræbelser ud paa at gøre Arbejdstiden længere, og det gode, man har opnaaet ude ved Orlogsværftet, skal altsaa tages fra dem derved, at Arbejdstiden sættes op. Det er vel ikke den højtærede Minister ubekendt, at man i andre Stater, f. Eks. paa de engelske Marineværksteder, har gennemført 8-Timers Arbejdsdagen, og mange private Virksomheder have ligeledes gennemført 8 Timers Arbejdsdagen og befinde sig vel derved baade for Arbejdsgivernes og Arbejdernes Vedkommende. Jeg synes ikke, vi skulle gaa med i denne reaktionære Bestræbelse for at forlænge Arbejdstiden; jeg forstaar i alt Fald godt, at Arbejderne ved Orlogsværftet ikke ville være med dertil, bl. a. fordi $\frac{1}{8}$ af deres Kammerater derved vilde blive gjort arbejdsløse.

Det nytter ikke, hvor meget end den højtærede Minister og hans Ordfører tale mod dette Forslag, den simple Kendsgerning er, at flere hundrede Arbejdere have saa smaa Lønninger, at de Herrer selv maa indrømme, at de ere uanstændige, og at en Familie ikke kan leve deraf. Naar de have gjort den Indrømmelse, forstaar jeg ikke, hvorfor de ville gøre en saa vældig Modstand mod dette rimelige og beskødne Forslag, der netop rammer nøjagtigt der, hvor det skal ramme, nemlig dem, som maa leve paa en ussel Dagløn paa 3